



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: F.K., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **2.3.2016** č.j. DSH/2392/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, č.j. MMP/008620/16 ze dne 15.1.2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti výroku, který je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť podle tohoto je jednoznačně stanoveno, že obligatorní náležitostí výroku o vině je i údaj o sankci. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo vázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu a je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) trestem sui generis, jak vyplývá například z rozsudku NSS ze dne 26.10.2015 č.j. 6As 114/2014-69. Z toho podle žalobce vyplývá, že výrok rozhodnutí I. stupně musí obsahovat i údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona. Dále podle žalobce správní orgán odůvodnil výši sankce nepřezkoumatelným způsobem, když odůvodnění obsahuje pouze závěry obecné povahy bez vztahu ke konkrétnímu protiprávnímu jednání žalobce. Správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost např. skutečnost, že k jednání mělo dojít na komunikaci, která je údajně v danou denní dobu značně frekventovaná. Jednáním žalobce tak mělo být dotčeno množství třetích osob. Oba svědci však uvedli, že hustota provozu byla nejvýše střední. Dále se podle žalobce správní orgán I. stupně dopustil dvojího přičítání při stanovení výše sankce, když žalobci přičítel k tíži, že překročil maximální povolenou rychlost. Následně ve smyslu přitěžující okolnosti, že rychlost překročil v horní hranici zákonem vymezeného spektra. Překročení maximální povolené rychlosti je však již předmětem formální stránky přestupku a nemůže být znovu hodnoceno k tíži žalobce. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, k nimž je správní orgán povinen přihlédnout při určení druhu sankce a její výměry. Správní orgán je povinen se těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska. Z rozhodnutí NSS ze dne 29.6.2005 č.j. 8As 5/2005-53 vyplývá, že „*jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování*“. Podle žalobce správní orgán I. stupně se nijak nevyrovnal s prokázáním toho, zda na předmětném místě je nejvyšší povolená rychlost je 50 km/h, což pouze bez dalšího konstatuje. Jde přitom o čtyřproudou komunikaci v průmyslové zóně mimo centrum města, na níž lze možné zvýšení maximální povolené rychlosti dokonce očekávat. Absence dokazování v tomto směru je neomluvitelná. Žalobce je totiž názoru, že na předmětném místě je maximální povolená rychlost 70 km/h, a pokud by se touto skutečností správní orgány zabývaly, došly by ke stejnému závěru. Žalobce navrhl jako důkaz k této skutečnosti fotografii předmětné komunikace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žaloba obsahuje námitky, které žalobce v řízení o přestupku vůbec neuplatnil. NSS přitom opakovaně judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu námitek na pozdější dobu, ale uplatnil ji již v prvním stupni řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit v kontextu věci jako účelová, a to přesto, že obviněný může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a omezení v § 82 odst. 4 správního řádu (dále jen „s.ř.“) na řízení o přestupku ani o správním deliktu nedopadá. Právo obviněného na obhajobu pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace ve správním řízení trestní povahy. Správní orgány se vždy musí vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba provést. V rozsudku ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 NSS konstatoval, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním

orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Účastník řízení tedy nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. V dané věci měl žalovaný za to, že správní orgán zjistil skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku. Žalobce v průběhu celého řízení uváděné námitky nenamítal. Odpor sice nemusí být odůvodněn, nicméně již zde, na počátku řízení o přestupku, mohl žalobce své námitky o pochybnostech o zjištěném skutkovém stavu vyjádřit. Žalobce své námitky nevzněl ani po provedeném dokazování ve věci, jehož se ani nezúčastnil. Podal odvolání bez odvolacích námitek. Nečinit ve věci žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pominou něco, s čím bude možné spojit zrušení rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že právě proto podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagoval, a teprve když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce obšírnou žalobu. Dle názoru žalovaného, korespondujícího s ustálenou judikaturou NSS, ovšem s chybnou představou o uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení. V důsledku tohoto postupu nemají správní orgány žádnou povědomost o jeho nápadech, proto se jimi ani nezabývají ve světle skutkového doložení stavu věci a stávající judikatury. Například v rozsudku NSS ze dne 18.6.2015 č.j. 7As 93/2015-36 se uvádí „*poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, NSS konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí. Základním účelem a smyslem přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily*“. Podle rozsudku NSS ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 „*s ohledem na to, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány jako důkaz videozáznam provedly, řádně jej hodnotily samostatně i ve vztahu s ostatními důkazy a došly k závěru, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nebránilo mu nic tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tedy preventivně, zabývat ani v řízení v I. stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím*“. Z toho lze podle žalovaného vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, že obviněný sice nemá povinnost v přestupkovém řízení na svoji obhajobu cokoli uvádět, přistoupí-li však na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. K námitce absence údaje o bodovém postihu ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku. Podle NSS se jedná o

administrativní trest sui generis, ohledně něhož však nemá správní orgán možnost správní úvahy a který nastává ze zákona s právní mocí rozhodnutí, přičemž správní orgán, který jej zaznamenává (registr řidičů), nemusí být totožný se správním orgánem rozhodujícím o přestupku. Systém ukládání bodů má samostatnou úpravu v § 123b zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy není na místě, aby o uložení bodů rozhodoval orgán rozhodující o přestupku. Správní orgán I. stupně považoval za dostatečně zjištěné, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tato skutečnost byla podložena oznámením o přestupku, úředním záznamem, záznamem o přestupku, kde byl uveden limit místa – 50 km/h. Vzhledem k tomu, že odvolatel byl v průběhu řízení pasivní, neměl správní orgán I. stupně důvod pochybovat o listinných podkladech, z nichž jednoznačně vyplývá, že se žalobce protiprávního jednání dopustil v obci Plzeň, na komunikaci Domažlické ulice v místě, kde je zákonem povolená rychlost 50 km/h. Žalovaný k tomu uvedl, že z vlastní úřední činnosti je mu známo, že v daném místě (Domažlická ulice cca 113 metrů před křižovatkou ulic Domažlická a U Dráhy při výjezdu z centra města) nejde o úsek, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena svislým dopravním značením.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 26.8.2015, podle něhož žalobce v tento den v 7:30 hod. řídil osobní motorové vozidlo Škoda Citigo RZ ... na ulici Domažlická v Plzni ve směru z centra. Bylo mu naměřeno 66 km/h již po odečtení odchylky laserového rychloměru v místě, kde je dle oznámení nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Žalobce se odmítl k věci vyjádřit a podepsat oznámení. Podle úředního záznamu se jednalo o místo na ulici Domažlická, cca 113,1 m před křižovatkou ulic Domažlická a U Dráhy ve směru jízdy k této křižovatce. Záznam o přestupku zachycuje celé vozidlo zepředu, tj. na příjezdu, s čitelnou poznávací značkou a v údajích záznamu se uvádí limitní rychlost 50 km/h. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor, který nijak neodůvodnil.

Při jednání dne 2.12.2015, z něhož se žalobce omluvil, svědkyně H.R. uváděla, že stanoviště měli v Domažlické ulici ve směru jízdy z centra v blízkosti zastávky MHD U Dráhy. Měřicí zařízení obsluhoval kolega B., svědkyně byla na blízkém parkovišti, kam byla odkláněna vozidla překračující povolenou rychlost. Okolo půl osmé zachytili vozidlo Škoda Citigo, zelené barvy, vozidlo taxislužby. Řidič s přestupkem nesouhlasil, odmítl jej řešit v blokovém řízení, proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, do kterého se odmítl řidič podepsat. Řidič byl sám ve vozidle, viditelnost byla výborná, provoz byl střední.

Při jednání dne 6.1.2016, opět v nepřítomnosti žalobce, svědek M.B. potvrdil, že stanoviště měli na Domažlické ulici v Plzni ve směru od křižovatky ulic Tylova, Skvrňanská a Domažlická ke křižovatce Domažlická a U Dráhy v blízkosti zastávky MHD U Dráhy. Tam bylo umístěné měřicí zařízení. Svědek měřil rychlost vozidlům z centra města. Kolem půl osmé dopoledne zaměřil vozidlo Škoda Citigo, zelené vozidlo taxislužby s pražskou registrační značkou. Zastavil jej a usměrnil na parkoviště vedle zastávky MHD. Poté provedl kontrolu řidiče. Řidič požadoval sepsání oznámení přestupku, což bylo sepsáno. Měření probíhalo podle svědka cca 100 metrů před křižovatkou ulic Domažlická a U Dráhy. Svědek byl proškolen k ovládání měřiče rychlosti. Bylo podle něho jasno, viditelnost snižena, vozovka suchá, provoz střední.

Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně s oznámením přestupku a záznamem o přestupku v důležitých bodech koresponduje i úřední záznam policistů. Je upřesněno místo zjištění přestupkového jednání, v Plzni na vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice ve směru od centra města v prostoru cca 113,1 metru před křižovatkou ulic Domažlická a U Dráhy. Svědecké výpovědi spolu rovněž v důležitých bodech korespondují, oba policisté se shodují v popisu okolností týkajících se silniční kontroly, přičemž je jasné, že veškeré úkony s obviněným prováděl právě svědek M.B. Při ukládání sankce se vycházelo z ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu, který stanoví pokutu od 1.500,- Kč do 2.500,-Kč. V daném případě označuje správní orgán jednání žalobce jako hrubé porušení zákona o silničním provozu, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla, tudíž řidič ohrožuje bezpečnost silničního provozu, což může vést ke kolizím s fatálními následky. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou, když žalobce je držitelem řidičských oprávnění, tedy osobou znalou zákona o silničním provozu i ovládání vozidla a lze mít za plně odůvodněný závěr, že žalobce věděl, že svým jednáním mohl ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Nebezpečnost jednání je podle správního orgánu o to intenzivnější vzhledem k tomu, že k přestupku došlo na frekventované komunikaci v obci. Správní orgán přihlédl i k výpisu z evidenční karty řidiče, z níž vyplývá, že jeden záznam o přestupku je z roku 2015 a spočíval v nerespektování nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Proto nelze na danou věc hledět jako na ojedinělý exces obviněného, nýbrž jako na jednání s recidivními znaky, a toto bylo hodnoceno v neprospěch, stejně jako skutečnost, že v rámci skutkové podstaty přestupku se rychlost vozidla nacházela v horním rozmezí definovaném ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že nezpůsobil nevratné následky. Bylo přihlédnuto i k místu a času spáchání přestupku, jednalo se o pracovní den, ranní hodiny, na vozovce komunikace Domažlické ulice, jíž je nutno v předmětnou dobu označit za komunikaci se značnou frekvencí účastníků silničního provozu, a popsáním protiprávním jednáním mohlo být dotčeno nemalé množství třetích osob, což bylo zhodnoceno v neprospěch žalobce.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti rozhodnutí. V rámci přezkumu se však odvolací orgán zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 52 správního řádu. Po přezkumu odvolací orgán shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu dle § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jež tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný ztotožnil. Podle žalovaného byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti v souladu s § 53 správního řádu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani

žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 10.5.2016, přestupek se stal dne 26.8.2015. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí tři čtvrtě roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci v uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci byl do vlastních rukou doručen příkaz obsahující identifikaci skutku, následně prostřednictvím zmocněnce Ing. J. i předvolání k ústnímu jednání na 2.12.201 a na 6.1.2016⁵. Žalobce ani jeho zástupce se k jednáním nedostavili, ani se z nich neomluvili. Tím se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychaným svědkům – zakročujícím policistům H. R. a M. B. Žalobce k věci ve správním řízení nevznnesl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

Nelze akceptovat žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Žalobce v žalobě také tvrdil, že správní orgán odůvodnil výši sankce nepřezkoumatelným způsobem, když odůvodnění obsahuje pouze závěry obecné povahy bez vztahu ke konkrétnímu protiprávnímu jednání žalobce. Konkrétně žalobce nesouhlasil s úvahou správního orgánu o značné frekventovanosti dané komunikace v danou denní dobu. K tomu soud uvádí, že neshledal nepřezkoumatelným odůvodnění výše sankce, když lze akceptovat odůvodnění, v němž je argumentováno i tzv. obecně přítěžujícími okolnostmi, mezi které lze nepochybně zařadit i právě místo a čas spáchání přestupku a posoudit, že Domažlická ulice v Plzni bývá v ranních hodinách značně frekventovaným úsekem. Pro tento závěr není nutné prokazovat, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu.

Soud má za to, že lze akceptovat i jako přítěžující okolnost, že v rámci stanoveného rozpětí zákona se žalobce dopustil překročení rychlosti ve vyšší míře, což nepředstavuje porušení zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti, nýbrž zohledňování přesně zjištěné rychlosti.

Žalobce poprvé v žalobě uplatnil také tvrzení, že má za to, že správní orgány neprovedly dostatečné dokazování k otázce, zda na předmětném místě je maximální povolená rychlost 50 km/h, a navrhl provést důkaz fotografií předmětného místa. Soud pro nadbytečnost navržený důkaz neprovedl, neboť dle názoru soudu bylo provedeno dostatečné dokazování i v tomto směru, z něhož bez důvodných pochybností vyplynulo, že policisté měřili v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Jednoznačně toto vyplývá např. z oznámení přestupku, na něž je třeba v daném řízení nahlížet jako na jeden z hlavních důkazů a do něhož se žalobce mohl již na místě přestupku vyjádřit i ohledně možné jiné než obecné úpravy rychlostních limitů v místě, což však neučinil. Ani po celou dobu správního řízení neuplatnil žalobce žádné námitky skutkového či právního charakteru. Za této situace nemohlo

závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu zpochybnit žalobcem nijak nepodložené tvrzení v žalobě, uplatněné navíc s tak velkým časovým odstupem od spáchání přestupku.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedeného správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 5. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně